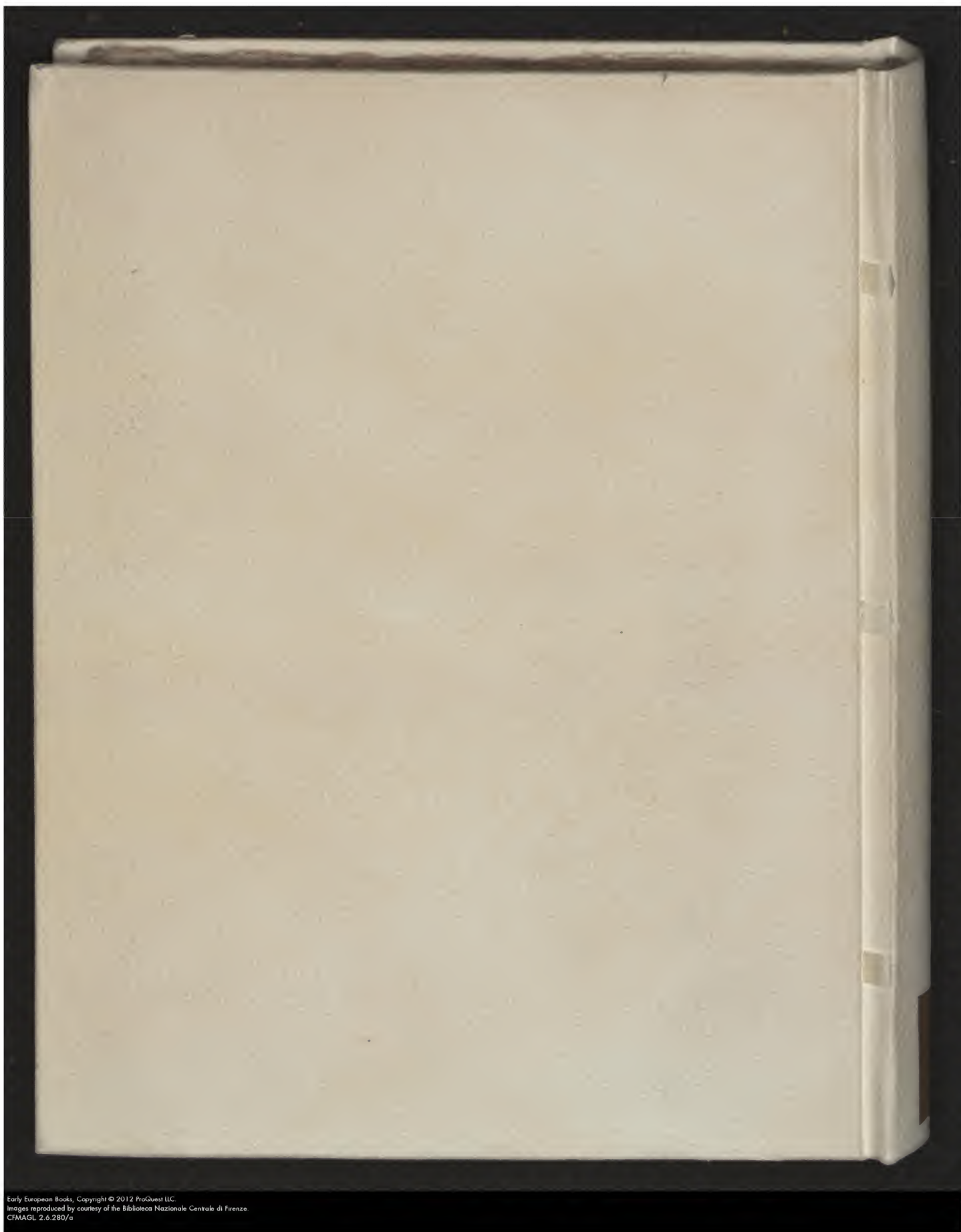


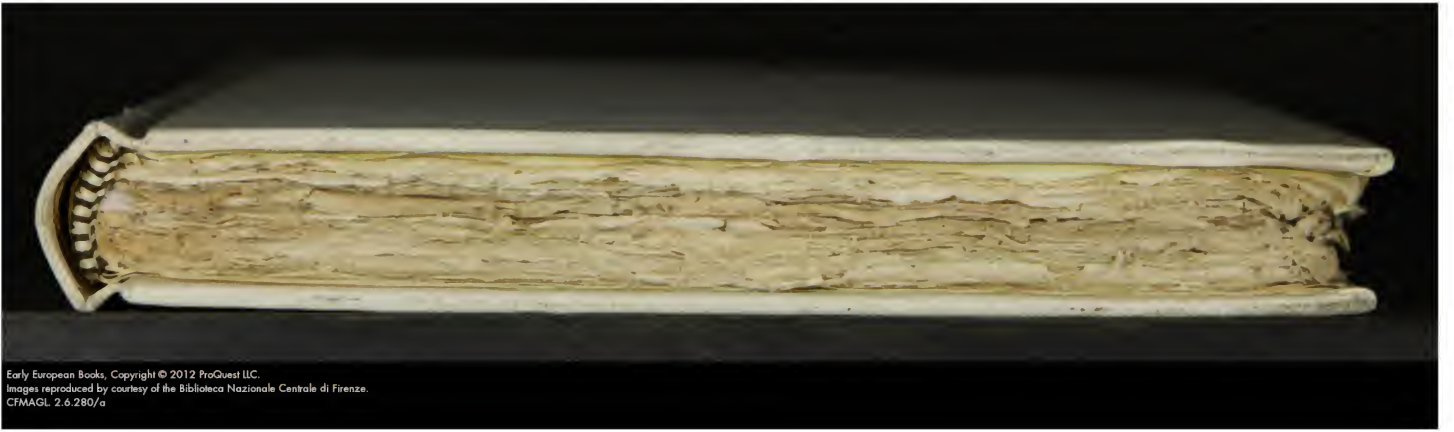


Early European Books. Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 2.6.280/4





Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 2.6.280/a

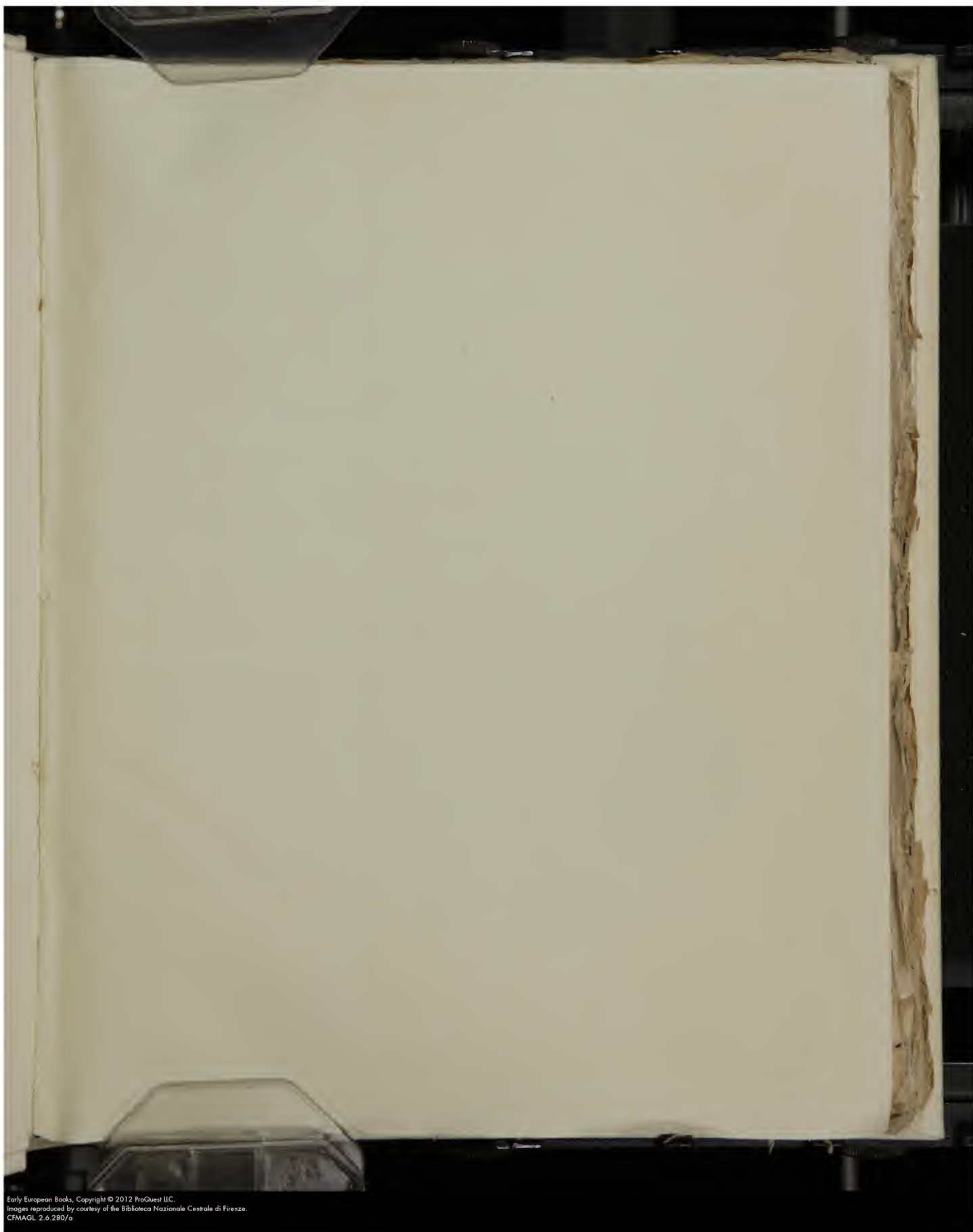


Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 2.6.280/a



Early European Books. Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 2.6.280/4

2. 6 - 280



2.6.86
1
JOHAN. GEORGII DORSCHER, D.

EXERCITATIO

Ad

CONCILII NICAENI I.

ΔΙΑΤΥΠΩΣΙΝ

de

SACRA SYNTAXI

COENAE
DOMINICAE

à

GELASIO CYZICENO
commemoratam.

Praemittuntur, quae ad historiam Concilii pertinent.



ARGENTORATI,

Typis & Sumptibus JOH. PETRI AB HEYDEN.

ANNO clō DC LIII.

2



PER

RO

DN. C

PE

DN. J

R

Comitib

in

D

Salutem



Chris restar

tervillimur

crendum fu

gnum, con

gubernat,

PER ILLUSTRIBUS ET GENE-
ROSISSIMIS COMITIBUS AC DOMINIS,

DN. CONRADO CHRISTO-
PHORO

&

DN. JOHANNI FRIDE-
RICO

Rönigsmarck

Comitibus VVestervicii & Stegenholmii, Dominis
in Rotenburg & Nienhaus, &c. fratribus
germanis,

Dominis meis Clementissimis,

*Salutem & Pacem à Deo Opt. Max. per Sal-
utarem nostrum & in eo prosperrima
omnia P. P.*



Onjunctio magna jure est & in-
divisa necessitudo, tum in universum
inter bonas literas, tum etiam sigilla-
tum inter divinarum revelationum stu-
dia, & inter generosas mentes. Res
ipsa, si penitus introspexerimus, id
satis testatur. Bonæ literæ generosarum mentium
suavissimum sunt pabulum, sive dum docent, quid fa-
ciendum sit, sive, quid factum, quod perennitate di-
gnum, commemorant. Illis lætantur sua desideria
gubernari, suos impetus sustentari, suis consiliis lumen

)(2

addi,

DEDICATIO.

addi, suis finibus media subministrari, suis conatibus calcar addi. Spectant, dum faciendorum monita intuentur, quos progressus ad honestatis & gloriæ regulam hætenus perfecerint, quantum difficultatis generosis mentibus oppositæ superaverint, quanto discrimine ab humi repentibus abiectisque animabus sese separaverint, quam proximè ad originem splendoris sui & heroicorum motuum accesserint. Hoc gaudent, dum ante se præclare gesta cernunt. Vident nimirum in historiarum monumentis, quibus passibus ad solidum & in secula iturum decus hætenus tot heroes festinaverint, quantis laboribus constet, ut quis cum successu prospero memoriam sui annalibus inserat, & sæ posteritatis amorem cultumque mereatur, quam omnia alia consequantur, qui, per ignaviam & voluptates foedas dum vitam transegerunt, vitam tamen post funera sibi pollicentur. Excitant maximopere suos ignes, quos generoso foveant pectore, ut in flammæ exurgant parium studiorum, & annalibus digna auspicentur. Divinarum autem revelationum studia generosarum mentium videntur esse propria. Sunt hæc Deo origine sua proximæ. A Deo splendores, à Deo motus, à Deo successus, à Deo roborata ista capeffunt, quibus supra vulgus mortalium assurrexerunt, & æternitati sua commendarunt merita. Orbis respicit illas, tanquam sibi scorsim cœlitus propositas, quas admiretur, quas veneretur. Nihil verò est, quod magis illos deceat, qui Deo proximi sunt, quam id, quod proximos nos Deo facit. Id sunt arcani illi sensus, quos ad instaurandam hominum dignitatem & mortalium immortalitatem
fosp-

DEDICATIO.

prospitandam Deus demonstravit. Sensus genero-
 sis mentibus sublimes sunt, procul à caducitate & vani-
 tate rerum submoti, certè sordibus nullatenus & pro-
 bris inhærentes. Ubi illi purius inveniuntur, quam in
 revelationum divinarum recessibus, in quibus hoc
 unum explicatur, quomodo ab eo longissimè abesse
 possimus, quod gloriam nostram commaculat? Gau-
 dent, se Deo, h. e. auctori suo & archetypo, sistere. In
 cœlestibus oraculis via ostenditur, gradus delineantur,
 vestigia figuntur, quibus illud ex voto perficitur. A quo
 longissime remoti sunt, qui, incitamenta orbis deliran-
 tis secuti, id, quod communiter fit, imitatione prompta
 consecretantur; non quod divinitus, ut fiat, imperatum
 est, affectant; nec cœlo consentire gestiunt, sed terræ.
 Terræ hos filios dixeris, non altioris originis, qui spreta
 origine sua, qua cœlitus parati sunt, humilia & sordida
 amant, & immane quantum! ab auctoris placito discre-
 pant. Ad illud ex adverso se componunt generosæ
 mentes, volunt & revolvunt illud, eo imprimis oble-
 ctantur, ut quo nihil amplius inveniri possit, in quo per-
 fectius recumbant, tranquillius immorentur, felicius
 ad immortalitatem assurgant: & postquam agendi pro-
 speritate & innumeris virtutum suarum documentis
 orbem iuvarunt cœlestibus illis arcanis se ipsos demum
 perficiunt. Dum hæc loquor, *Perillustres & Genero-*
sissimi Lnn. Comites, Dnn. Clementissimi, ad illam imagi-
 nem respicio, quam *Illustrissimus & Generosissimus Domi-*
nus Parens vester, Dominus meus Clementissimus, de VOBIS
 disposuit. Detinuerunt illum annis bene multis ar-
 dua militiæ exquisitissimæ negotia, & difficiles eventuum

DEDICATIO.

diversissimorum alternationes. Is verò publicè pro-
surgens, & REGINAE suæ fidissimus semper, ita tra-
clavit bellum, ut aliquando pace frueretur & incompa-
rabile fortitudinis heroicæ decus infereret posteris.
Maximorum consiliorum, quibus publico bono exi-
miè profuit, ita disposuit aciem, ut Salutis publicæ
consequeretur semper augmentum. Quod dum ob-
tinuit felicissimo successu, nihil prius sibi agendum
putavit, quam ut Vos consiliis suis imbueret. Ea, dum
ipse difficili & cruenta sæpe schola complexus est, Vos
Generosissima Pectora, in umbra Academica compren-
dere voluit. Nimirum, ut coniungeretis mentibus
vestris generosissimis tum in universum bonas literas,
tum eas, quas peculiaris Numinis æterni condescensio
mortalibus explicavit. Intelligit Generosissimus Do-
minus Parens Vester, quantum in arduis illis suis fun-
ctionibus ex eo profecerit, quod & in universum inter
militares tumultus bonarum literarum & scientiarum
Cultores admisit in complexum, & peculiariter cœ-
lestibus oraculis sedulo animum ipse imbuerit, quibus
stimulantibus, quod de *Ferdinando I.* Augusto comme-
moratur, sæpius cum Deo, quam cum hominibus lo-
cutus est. Quapropter & magno desiderio maturius
illud Vobis contingere optat, quod ad Vestram utili-
tatem gloriamque redundaret. *Nobilissimus & Claris-
simus* Dn. PETRVS MOLLIVS, *Præfectus Vester,*
Amicus & Fautor meus à plurimis annis mihi coniunctissi-
mus, voluntatis Paternæ amplissimus Vobis interpre-
s est. Probavit suam fidem, suam pietatem, suam pru-
dentiam antehac generosissimis pectoribus, in quibus
ea plantavit & ad maturitatem extulit, quæ splendidis-
simus

DEDICATIO.

simis familiis magnum conciliare poterunt decus & antiquis imaginibus ornamentum pulcherrimum addere. Erga Vos, *Generosissimi Comites*, veteri virtute & dexteritate sua dispensat consilia. Ea vidi ita succedere, ut de penitissima coniunctione generosissimarum mentium vestrarum cum illis studiis sive universalibus, sive sacris, quibus exquisitius perficeremini, non tantum spem conceperim, sed & argumenta documentaque perceperim. Superioris anni memoria, *Generosissimi Comites*, *Domini clementissimi*, apud me nunquam destituta est. Acidulae vallis Petrinae dulcissimum mihi virtutum vestrarum in publicum excrecentium reliquerunt mnemosynon. Quoties, ut aquas largius haustas digereremus, quod ambulando perficere Medicorum leges postulant; digressi fuimus in illam, de qua supra dixi, mentium generosarum cum bonis sacrisque literis coniunctionem? Quoties piam vestram ad eam propensionem tanta cum asseveratione professi essis, ut nihil ista prius, nihil Vobis antiquius esse prorsus fueritis, & omne id tempus, quod ad hanc curam non adhibuistis. Vobis inutiliter praeterfluxisse, censueritis. Quoties desideria vestra explicavistis, quibus ad istam perfectionem ferimini. Fiat bona cum gratia *Illustris Generositatis Tuae, Dn. Comes IOHANNES FRIDERICE, Dn. Clementissime*, cuius antehac mihi innotuit clementia & ad sublimia quaeque prompta indoles, ut de *Illustris Generositatis Tuae Domino Fratre, Dn. CONRADO CHRISTOPHORO, Dn. meo Clementissimo*, cui ibidem innotui, aliquid ex dulcissimis Acidularum colloquiis referam. Una eademque Vobis mens est, unum generosissimi pectoris didamen, ad eadem conamini.

DEDICATIO.

namini virtutum vestrarum trophæa. Quod unus facit, dicitur, alter seu facit, seu facere gestit. Non semel mihi confirmavit *Illustris Generositas* eius, se post omnia studia, exercitia, oblectamenta, ornamenta, & quicquid ad seculi splendoris orbis apparavit, hoc inprimis pro certo habere, rerum divinarum meditatione nihil esse præcellentius, nihil, quo suum plenius satiare pectus, sui desideriiis perfectius tranquillitatem addere possit, adeoque, si sibi daretur optio, se in his lucubrationibus quicquid à rebus publicè gerendis comparcere posset temporis, tota contentione positurum. Vnius confessio indolem vestram generosissimam profitetur, omnino ad originem suam contendentem. *Serenissima CHRISTINA*, Regina omnia seculi ornamenta supergressa, Domina vestra maxima, dispensatrix gloriæ in familiam vestram ex radiis Maiestatis suæ coniectæ, tanto Vobis exemplo quoque præit. Illa enim, postquam omnia triumphavit, quæ mundus magna & invicta esse existimaverat, bonarum sacrarumque literarum studiis humeros submisit, & cum longe lateque imperet, in his sibi serviendum esse indefatigabili industria contentata est hætenus. Et hanc servitutem supra regnum sua existimat. Vos, *Generosissimi Comites*, æmulamin caput vestrum & ad coronæ radios mentes vestras vertitis. Movit me salutaris ille genius vester, ut ausus fuero Vobis hanc exercitationem sacram, quam ad Concilii Nicæni I. diatyposin de SS. Domini nostri **JESU** Christi Cœna superiori anno exorsus sum, & interlabentibus sortium mearum perturbationibus nunc demum executus, inscribere. *Mysterium ipsum sacri*

DEDICATIO.

sacris continetur literis , tantò augustius , quantò fre-
 quenterioribus fuit semper oppugnatum concertatio-
 nibus. De quo, decennio ab hinc, cum Rauracorum
 Theologo in agone sui & quæ pro vindicanda genui-
 na interpretatione verborum sanctissimæ institutio-
 nis disputanda fuerant , modesta differendi ratione
 contuli. Placuit autem etiam monumentum quod-
 dam antiquitatis ad illius arcani ulteriorem illustratio-
 nem in publicum proferre. Fuernnt in promptu Pa-
 trum antiquissimorum, Justinì & Irenæi Martyrum,
 Tertulliani Africani, Cypriani Carthaginienfis, & alio-
 rum egregia documenta. Sed prætuli monumen-
 tum synodicum. Concilium Nicænum I. vetustate
 venerandum, autoritate eximium, frequentia assessorum
 memorandum, concordia amabile fuit. Ter-
 tio post natum orbis Redemptorem seculo elapso, cum
 paulo ante *Constantinus M.* submovisset horrendas Eth-
 nicorum persecutiones, & Christianismo tranquill-
 tatem patrociniūque, imò, quod maximè hilara-
 bat omnes Christianos, etiam manus mentemque
 dedisset, suamque coronam crucifixionis mnemosy-
 no decorasset, contra Arium, serenitatis novæ turba-
 torem astutissimum, celebratum est. Autoritatem
 autem temporum progressu passim obtinuit eximiam,
 cum post diuturnas gravissimasque impugnationes
 nemo non amplecteretur eius symbolum. Confluxe-
 runt Nicæam non tantum ex universo Romano im-
 perio, quod tum in omnes fere orbis partes diffusum
 fuit, sed & ex aliis regnis Doctores Ecclesiæ doctrina
 instructi, pietate celebres, martyrio etiam conspicui

)()(

& sti-

DEDICATIO.

& stigmatibus Iesu Christi insigniti. Pauci è trecentis & quod excurrit suffragia sua reliquis opposuerunt. Utinam nostris temporibus talem cœlitus spectarliceret congressum, ex quo vix quindecim eliminari necesse esset. In isto consessu varia agitata sunt. Primum erat, quod æterna Salvatoris Deitas & cum summo Patre substantialis unitas assereretur. *Canones de eutaxia Ecclesia. & diatypoſes* de rebus fidei insuper conficiebantur. Dabitur occasio, ut & in symbolum meas meditationes colligam, & ad canones aliquid disputē, & de reliquis diatypoſibus nonnulla commentari possim. Nunc, cum *Dn Respondentis mei, GEORGH CHRISTOPHORI HOCHAICHERI Augustani*, me cō invitasset propositum, diatypoſin de Cœna sacrosancta, in illo Concilio pariter adornatam, explicandam sumsi. Non licuit mihi temporis spatiis iniquis circumscripto ex voto materia tractare magnitudinem. Paucula ista selegi & Doctorum iudicio exponere volui, plura daturus, ubi Opt Max Deus mihi eam dabit tranquillitatem, quam studiis meis toties precatus sum. Exercitationem autem istam, ut iam ante occupavi dicere, **VOBIS Perillustres & Generosissimi Dnn. Comites, Dnn. Clementissimi**, submisſe destinavi consecrare, tanquam documentum animi grati, & cultus observantiæque monumentum. Obstrinxistis me **VOBIS** penitus & in eam redegistis necessitudinem, qua nunquam non Vester futurus sum. Itaque non hoc tantum nunc offero, sed plura cum Deo spondeo. Habetis illustrium actionum vestrarum *Deum* arbitrum, habetis sapientissimam *Reginam* exemplar, habetis *angustos regni Suecici*

DEDICATIO.

*cici Proceres, & antecessores & excitatores, habetis Illu-
strissimum Dn. PARENTEM vestrum, imaginem pul-
cherrimam, qua universa fam lia coruscat. Agite,
mitemini, amulemini, succedite, o Domini! Ego in his
vestigis positos, his generosarum mentium flammis
effulgentes, hoc gestu laborum vestrorum expectatio-
nibus maximis satisfaciens subsequar devotè, & cò
semper contendam, ut in me non desit gratitudinis co-
natus, quem vestris in me beneficiis debeo, in quocun-
que demum orbis angulo mihi obnoxium vobis spiri-
tum Deus meus servaverit.*

Valete in DOMINO IESU, cuius sanguine
purpurasti estis, *Perillustres & Generosissimi Comites, Do-
mini Clementissimi.* Scrib. Argentorati, xxiii. Martii,
qui GVSTAVO in fastis sacer est, A. O. R.
M DC LIII.

Perillustrium Generositatum vestrarum

observantissimus devotissimusque cultor

Joh. Georgius Dorscheus D.

ADDENDA AUT EMENDANDA.

Ad pag. 5. lin. 4.

DIxi ibi aliquid de Acoluthis, quos inter ordines Ecclesiasticos Concilium Tridentinum collocandos confirmat: Petrus Arcudius verò negat recenferi à Patribus temporibus Apostolorum propinquis, Clemente, Ignatio, Epiphanio, Rustico Narbonensi &c. imò & Isidoro Hispalensi, qui longius ab Apostolorum temporibus abfuit. Occurrit verò locus Cornelij Papæ in ep. ad Fabium, qui est apud Eusebium *H. E. lib. 5. c. μγ. latin. l. 6. c. 35.* ubi ita scribitur de Novato. Ὁ ἐκδικη-
τὴς τῆς Εὐαγγελίᾳ ἐκ ὑπέρτατο ἑνα ἐπίσκοπον δεῖν εἶναι ἐκκλησιαστικῇ ἐκκλησίᾳ,
ὃν ἢ ἐκ ἡγνότητος, πῶς γὰρ; πρεσβυτέρους εἶναι τεσσαρὸντα ἑξ, διακόνους
ἑπτὰ, ὑποδιακόνους ἑπτὰ, ἀκολῦτους δύο καὶ τεσσαρὸντα, ἐξορκιστὰς δὲ
καὶ ἀναγνώστὰς ἅμα πωλεῖται δύο καὶ πενήκοντα, χίρεος σὺν θλιβομέ-
νοις ὑπὲρ τὰς χιλίας πεντακοσίας, ὥς πάντας ἢ τὰ θεοῦ χάρις καὶ φιλα-
νθρωπία διατρέχει, ὃν ὡς ποσὸν πλῆθος καὶ ὥτως ἀναγκαῖον ἐν τῇ ἐκκλη-
σίᾳ διὰ τῆς τῆς θεοῦ φρονείας, πλείους τε καὶ πληθύνον ἀειμὺς μετὰ με-
ρίμε καὶ ἀναειρημένης λαοῦ, ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἀπογνώσεως καὶ ἀτα-
γορεύσεως ἐμετρέψετε καὶ ἀνεκαλέσασθε εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Christophorus ita reddit. Istum lepidum Evangelij patronum Nova-
tum omnino praterijt, (Græca habent ἐκ ὑπέρτατο.) scilicet unum
solum Episcopum oportere esse in hac (in Græco non est, ἐν ταύτῃ)
Catholica Ecclesia. in qua tamen non ignorabat, quomodo enim pote-
rat? presbyteros esse quadraginta sex, diaconos septem, subdiaconos se-
ptem, acoluthos quadraginta duos, exorcistas & lectores, una cum ostiarijs,
quingenta duos, viduas & alios morbo atque egestate afflictatos mille
& quingentos, quos omnes Domini gratia & benignitas abunde sustentat,
sed tamen nemo ex tanta ministrorum multitudine tamque in Ecclesia ne-
cessaria, nemo ex tanto egentium numero, Dei providentia lucupletato, &
rerum abundantia circumfluente, nemo denique ex maxima illa & innu-
merabili populi frequentia istum, quem dico, Novatum, ab ea desperata
mentis cæcitate & contumacia avertere & ad Ecclesiam denuò revocare po-
tuit. De hoc loco Bellarminus lib. 1. de Clericis cap. 11. §. Quare.
inquit:

inquit: Cornelius Papa in ep. ad Fabianum apud Euf. 6. H. E. c. 33. dicit in Ecclesia Romana suo tempore, id est, ante annos 1300. fuisse presbyteros 46. Diaconos 7. Subdiaconos 7. Acoluthos. 42. Exorcistas cum Lectoribus & Ostiariis 52. ubi nullam facit mentionem Cantorum, vel Laborantium, vel aliorum, quos alij numerant, quia nimirum illi nec habent propriam ordinationem, nec referuntur distincta ratione ad sacrificium. Severinus Binius inserit hujus epistolae fragmenta Conciliorum farragini Tom. 1. part. 1. Et ad verba superius adducta notat: Egregium testimonium pro ordinibus Ecclesiasticis. Sed sic Arcudius & plures alij de his accusabuntur. Sanè Mart. ac Azpicueta Navarius in Manuali cap. 22. n. 18. Ordines, inquit, sunt novem secundum Canonistas, Tonsuratus, Ostiarius, Exorcista, Lector, Acolitus, Subdiaconus, Diaconus, presbyter & Episcopus. Quamvis, secundum communem Theologorum, solum sint septem, dicentium, primam tonsuram & episcopatum non esse ordines, sed officia. Et post. Advertendum est, Concilium Tridentinum non definire, utra opinio, Theologorum, vel Canonistarum, de ordinum numero sit retinenda, quod sperabamus, quando haec scripsimus: licet can. 23. 4. & 7. Canonistas videantur aliqua ex parte favere. Quare probabilis videtur utraque. Mea tamen, salva superiori, est, quatuor ordines sive quatuor ordinationes, sc. tres majores & Episcopatum, esse verè & proprie sacramenta, alios autem potius esse sacramentalia &c. Notatque ad cap. Nullus dist. 60. Augustin. Barbosa n. 4. quod subdiaconatus primis propagata post Apostolos Ecclesia temporibus non fuerit inter sacros ordines computatus, ut per Azor. inst. moral. part. 1. l. 13. c. 13. quæst. 2. in princ. Restaur. de Imper. q. 29. n. 3. Panvin. de visit. part. 2. quæst. 6. n. 24. Card. Bellarm. de sacr. Ord. lib. 1. c. 7. §. sunt autem. Vasquez de sacr. Ord. disp. 248. c. 3. A quo autem tempore ceperit inter sacros ordines computari, vide Campan. in divers. jur. Canon. rubr. 2. n. 10. Conf. Covarruv. Var. Ref. l. 1. cap. 10. n. 10. Nullo autem argumento ex istis sub Corneliij nomine venditatis verbis ordinum Ecclesiasticorum sive distinctio, sive numerus elici potest. Nomina, non ordines diversi recensentur. Administrationes fuerint diversae, ordines & quidem sacramentales esse, unde probatur? Nihil ergo pro Binio h. l. est egregium. Fuerunt alijs temporibus & locis etiam alia officia, Ordines non fuerunt. Nam quæ & quanta est ratio Ostiarij ad sacrificium, & quomodo per hunc actum distinguitur à Le-

172 173
Dore, Acolutho, Exorcista, Subdiacono, ut propterea distinctus
Ostiarius ordo constituendus sit? Et sic quaero de Lectoratu,
& ceteris. Cur non Pistoratus, à quo panes eucharistici pa-
rantur, in ordinum censum venit? Sanè is ad sacrificium evi-
denter ordinatur? Sed ista alibi. De verbis ipsis Cornelio at-
tributis dicam apertè, quid mihi in mentem venerit. Existi-
mavi, illa esse supposititia & in epistolam intrusa, nescio qua
manu. Rationibus nitor istis. I. quia vix viginti quinque
annis prius Urbanus Episcopus Romæ non nisi duos sacros or-
dines agnovit. Unde igitur esset intra paucos annos subdia-
conorum, acoluthorū, exorcistarum, Lectorum & Ostiariorum
institutio. II. quia circa annum Christi 254 quo Cornelius Ro-
mæ Ecclesiæ præfuit, tantus horum ministrorum numerus
nec necessarius fuit, nec facile credi potest. Prius facile ex tem-
porum ratione liquet, quibus in arcto & obscuro congressis
Christianis qui subdiaconis, acoluthis & similibus usæ fuisset?
Posterius etiam manifestum est. Quid ostiarij opus, ubi tem-
pla nondum ad eam rationem, quæ peculiare janitores postu-
lant? Quid exorcistis opus, distincti ordinis, ubi adhuc viguit
donum illud miraculosum pellendi dæmones? Quid Lectori-
bus, ubi presbyteri & Diaconi fuerunt S. literarum anagnostæ?
Quid acoluthis, qui cum cereo accenso sequantur Diaconum
ad locum Evangelij, & urceolos atque ampullas ad sacrificium
præparent, ac subdiacono porrigerent? Ista quidem inso-
lentia illi seculo non competit. III. quia illa verba neque
cum antecedentibus, neque cum scopo cohærent. Accusatur
Novatus, quod se illis, quos in suas traxit partes, Romæ Epi-
scopum præfici curaverit, cum sciverit in Ecclesia Cath. non ni-
si unicum esse Episcopum oportere. Huic accusationi quomo-
do cohæret, quod subjicitur; in Ecclesia Catholica non igno-
rabat presbyteros esse 46. Diaconos 7. Subdiaconos 7. Acolu-
thos 42. Exorcistas cum Lectoribus & Ostiarijs 52. Qui non
potuit ignorare, in Ecclesia Romana esse tot presbyteros, Dia-
conos, Subdiaconos, Acoluthos, Exorcistas, Lectores, Ostia-
rios, tot viduas & ægrotantes, tot opulentos, ille non debet
se alterum Romæ Ecclesiæ constituere Episcopum. Quæ est
consequentia? Qui videt tantam tamque Ecclesiæ necessariam
ministorum

15
ministrorum multitudinem, tantum egentium Dei providentia locupletatum auctumque numerum, qui rerum abundantia circumfluit, tam magnam & ferè innumerabilem populi frequentiam, is debuit desilire ab ambiendo Ecclesiæ Romanæ Episcopatu? Qui vis videt, ista ἀνάκλητα esse, & consequenter instituta. Cornelius sanè suæ sedis ordinem melioribus rationibus tueri novit. IV. quia non est proportio inter officia sub Cornelij nomine allegata. Quadraginta sex sunt presbyteri. His subordinantur Diaconi septem & totidem subdiaconi. Rursus Acoluthi quadraginta duo adduntur. Exorcistæ, Lectores, Ostiarii quinquaginta duo. Quomodo Diaconi & Subdiaconi quatuordecim quadraginta sex presbyteris sufficiunt ad ea præstanda ministeria, quæ à Pontificijs assignantur? Quid quadraginta duobus opus est Acoluthis &c: si Diaconi & Subdiaconi quatuordecim sufficiunt quadraginta sex presbyteris? Cur Exorcistarum & Lectorum tanta multitudo! Nonne unus utrique muneri par? Nonne lectione divinarum scripturarum potestas Diaboli solvitur? Ad quid & Ostiariorum tanta copia? cum Diaconi & Subdiaconi sint pauci. V. quia sine ratione viduas atque alios morbo & egestate afflictatos mille quingentos vocat? Fuitne enim perpetuo in Ecclesiâ Romanâ ita comparatum, ut cum viduis mille quingenti essent pauperes atque egentes? Igitur à verbis, ἐν ᾗ ἡ κηρυχθεῖσα, ad finem usque, allumentum est Novatoris alicujus. Qualia non pauca passim reperire licet. Vide sis Ignatium Vedelij, Cyprianum Pamelij, Vindicias Gregorianas Jamesij & alia.

Ad pag. 32. lin. 13. post, coegerunt.

Disertè numerum 318. exprimit tractatu de fide, Ruffino Presbytero interprete, quem sic orditur Nazianzenus. *Fides conscripta apud Nicaam à rectè credentibus Episcopis trecentis decem & octo.*

Ad pag. 51. lin. 7.

Placet adscribere, quod Arnoldus Pontacus Episcopus Vasaten. in notis ad Chron. Euf. pag. 702. habet Sic autem post verba Chronici initio §. 33. recitata scribit. *Habent hoc idem Idac. Mar. septem Vaticanæ, & omnes libri una cum Contraçto. Excipio Alcobaciense MSC. ubi, pro Constantinus legitur Constantius & unum ex Vaticanis,*

140
ticanis, ubi, baptisatus martirium (pro in Arianum) dogma de-
clinat. Excipio etiam Lodovense Msc. ubi ex una sententia fiunt due. spa-
tius & velut luterulis distincte: prior, Extremo vitæ tempore ab Euse-
bio Nicomediensi Episcopo baptisatus. posterior & valde diversa
ab alijs libris, Eusebius in Arianum dogma declinat, à quo usque
in præsens tempus Ecclesiarum rapinæ & totius orbis est secuta
discordia. In quibus dum librarius studet liberare Constantinum à ma-
cula hæreseos, incidit in maximam absurditatem, tribuens Eusebio Episcopo
Nicomediensi, quod Imperatori soli convenire arguunt illa verba. Ecclesia-
rum rapinæ & totius orbis &c. Caterum tota sententia, sicut ferunt
vulgati, habetur fere iisdem verbis apud Isidorum in Chronico, eumque
solum, ni fallor: prima verò pars confirmatur aliquo modo testimonio So-
cratis l. 1. c. 36. Sozom. l. 2. c. 34. Theodoret l. 1. c. 31. Freculfi l. 1. c. 20.
Mariani, Eusebii l. 4. de V. C. c. 24. 61. & 62. & post eum Ambrosij in
orat. de obitu Theodosij. dum tradunt, Constantinum circa finem
vitæ baptismate ablutum. Invaluerat enim tunc pravus usus, ut per que
baptismum usq; ad extremum vitæ differrent, quo certiores essent de pecca-
torum omnium expiatione & salute animæ, ut videre licet apud Augusti-
num, Chrysostomum & alios illius seculi, qui in morem illum acerrimè in-
vehuntur. Nihilominus, non videtur valde probabile, Constantinum Ca-
techumenum, seu, adhuc à Satana possessum (nam ille, ut loquitur Cy-
rillus Catech. myst. 1. in aqua salutis suffocatur.) potuisse interesse tum
Concilij Ecclesiasticis, tum divinis mysterijs, quæ quotidie per Episcopos &
Sacerdotes in comitatu peragebantur, sicut eum fecisse non solum in festis
paschæ, sed sæpe alias, testatur Eusebius l. 4. V. C. c. 46. & alibi. Nam
certum est ex innumeris testimoniis, non licuisse illis sacris interesse, nisi ba-
ptisatis: & nota est historia Numeriani Imperatoris infidelis expulsi ab Ec-
clesia per Babylam Episcopum apud Nicephorum lib. 6. c. 36. & l. 10. c. 28.
& Constantij celebrantis Concilia non in Ecclesia, sed in palatio, ut narrat
Severus lib. 2. quia adhuc ut Catechumenus non poterat interesse illis, quæ
fiebant in Ecclesia & inter sacra. Quod tamen non ita assero, ut nesciam,
illud non habuisse locum in Theodosio Magno, quem constat interfuisse Con-
cilijs & mysterijs privilegio Episcoporum, & tamen eundem sub finem vitæ
fuisse baptisatum testetur Ambrosius. Itaque ejus rei fidem relinquo apud
suos autores, sicut facit Sigonius l. 4. de Occid. Imperio. Supradicti
autem scriptores non attingunt, per quem Constantinus baptisma sit conse-
cutus, an per Catholicum Episcopum, an per Arianum? Quod per Arianum,
hoc

nec tanquam figmentum Arianorum resellunt Nicephorus lib. 7. c. 45. Cedrenus, Anastasius Bibliothec. MSC. ex Theophane Græco historico, Antoninus Florentinus, Mart. Polonus & alij plerique, qui consentientes Ecclesie universali, ut loquitur Niceph. l. 8. v. 54. multis confirmant, Constantinum à solo Sylvestro salutari lavacro expiatum. Quod pertinet ad alteram partem, videlicet Constantinum incidisse in Arianismum, solus Lucifer ex veteribus l. 1. de Regib. Apost. idem sentire videtur; hinc forsansuspicionis ansam captam, quod Episcopos Catholicos, ut Athanasium & alios in exilium amandavit circa ultimos eius annos. Sed hoc factum non provenit ex fide corrupta, sed quia ipse artibus & fallacijs Eusebianorum deceptus, (qui licet simularent se Catholicos, Arianis tamen occultè favebant) existimabat ex eo effecturum, ut hoc pacto Athanasius liber esset ab eorum crudelitate, qui illi per insidias imminabant, sicut loquitur Athanas. ep. ad solitar. vit. agentes, ubi non solum de suo exilio illum excusat, sed etiam tuetur ab hac labe hæreseos, quando post obitum Constantini exprobrat Constantio, quod exemplum Patris non confectetur, sed sinat se ab hæreticis seduci, ac vocat Constantinum felicitis memoriæ & religiosissimum. Idem facit Epiphanius hæres. 69. dum, comparans Constantinum cum Constantino Patre, illum incusat, quod non secundum fidem Patris processit, seu deviavit. Hilarius quoque lib. 1. ad Constantium, ubi vocat Constantium pietatis paternæ hæredem rebellem, & Theodoretus lib. 2. Hist. cap. 5. dum introducit Athanasium excitantem Constantem filium Constantini ad patris imitationem, & dum profert literas ipsius Constantis hortantis Constantinum fratrem, ut hæreditatem pietatis paternæ integram inviolatamque servaret. His adde quod sacra antiquitas venerata est Constantinum, ut orthodoxum & religiosissimum Dei cultorem, & Ecclesia Græca cum semper coluit, ut sanctum, ac memoriam recolit die 21. Maii. Hæc Pontacus fluctuans.

Ad pag. 60. lin. 21. post, quæstionem

Hinc Athanasius epist. de synodis. οἱ ἐν Νικαίᾳ συνελθόντες, συναχθέντες ἐκ τῶν γραφῶν τὴν διδασκίαν, λευκότερον γράφοντες εἰρήκασιν τὸ ὁμολογεῖν: Nicaeni Patres colligentes ex scripturis sensum, dilucidius scribentes, dixerunt: τὸ ὁμολογεῖν. Et ep. ad Africanos cum Ariani luderent in verbis, & filium fateri simularent esse virtutem & sapientiam Patris, malo tamen quodam sensu: Episcopi intellecta eorum fraude, συναχθέντες ἐκ τῶν γραφῶν collegerunt ex scripturis τὸ ἀπαύτασμα, τὴν δὲ πηγὴν, καὶ τὴν ποταμὸν, καὶ τὴν χαρὰν τῆς πίστεως τὴν ἀθάνατον

)()(

5810

18
σατιν, καὶ τὸ ἐν τῷ φωτὶ τοῦ ὁμοιωμένου, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὁ πατὴρ ἐν ἑαυτῷ. Hæc
omnia cum è scripturis collegissent, λευκόπερι λοιπὸν καὶ συντόμως
ἐξέλεν ὁμοσίον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν deinceps disertius breviusque scribere,
consubstantialem Patri Filium. Τὰ γὰρ περὶ ἑξηκόντα πάντα ταύτην ἔχει
τὴν σημασίαν, nam superiora omnia hanc habent significationem.

Ad pag. 62. lin. 23. post, confedit,

Hinc recte autor Turco papilini Anglus lib. 3. cap. 2. p. 442.
cum à Giffordo & Reginaldo, autoribus Calvino Turcismi,
Thomæ Carthvrichti Episcopi Anglicani sequius de Nicæno
Concilio iudicium ipsi obliceretur, inquit: Nec obstat Carth-
vrichti contra synodi Nicænæ auctoritatem & Patres iudicium. Illud enim
communiter nostri homines improbant, velut hominis temerarii & in concilium
illud celeberrimum & Patres nimis acerbi & iniqui.

Ad pag. 83. lin. 26 post, Nicænum iam

Aliqui, licet non sub hoc nomine, non diu autem post,
sub hoc nomine

Ad pag. 84 lin. 4. post, & seq.

Ut autem plenius de formatis in formemur, placet anno-
tare dissertitiunculam alibi propositam, quæ ita habet. Post-
quam variis fraudibus irreperi in Ecclesias cœperunt, qui post-
ea Ecclesiis plurimas turbas dederunt, præter alia remedia
etiam commendatitiæ certis rationibus adornari & characteri-
bus insigniri cœperunt ne obreptitiæ alicubi obtinere possent.
Canonias Græci vocarunt, quas Latini *formatas* dicunt, ut & ve-
tus autor secundæ Lat. editionis canonis quarti Conc. Laodi-
ceni, & Zonaras ad finem Concilii Chalcedonenfis indicat. τετυπομένας
posteriores Græci nuncuparunt, καὶ τὸ τῷ τῷ, quem præ se tuler-
unt. Andr. Schottus, *Formatas*, inquit, *has Episcopi literas dixerunt,*
ut formales epistolas Suetonius in. Domit. cap. 13. Ad exemplum enim for-
malium Imperatoris epistolarum has excogitatas esse opinari licet. Ut nam-
que Imperator illis edicebat & publicè ad aliquem scribebat, sic Episcopus his
proficiscendi Clerico vel Monacho data certos facit. Communis opinio
est, de formatis peculiorem sanctionem in Concilio Nicæno fa-
ctam esse. Probatur illa aliquo fragmento, quod adscribitur

Attico

Atticus Constantinopolitanus Episcopo, subiungiturque Actis
Concili Chalcedonenlis, & ita habet. Græca elementa literarum
numeros etiam exprimere, nullus, qui vel tenuiter Græci sermonis notitiam
habet, ignorat. Ne igitur in faciendis epistolis Canonicis, quas mos Latinus
formatas appellat, aliqua fraus falsitatis temerè præsumeretur, hoc à Pa-
tribus 318. Nicæa congregatis saluberrimè inventum est & constitutum, ut
formata epistola hanc calculationis seu supputationis habeant rationem, id
est, ut assumantur in supputationem prima Græca elementa Pairs & Fily &
Spiritus Sancti, h. e. π, υ, α, quæ elementa & octogenarium, & quadringen-
tesimum & primum significant numerum. Petri quoque Apostoli prima li-
tera ad est, π, quæ numerum octoginta significat. Eius quoque, qui scripsit
epistolam prima litera: cui scribitur, secunda litera; accipientis, tertia lite-
ra: Civitatis quoque, de qua scribitur, quarta; & indictionis, quæcunque est
eiusdem temporis, idem, qui fuit, numerus assumatur: atque ita his omni-
bus Græcis literis quæ, ut diximus, numerum exprimant, in unum ductis, u-
nam, quæcunque fuerit collecta, summam epistola teneat: hanc qui suscipit, o-
mnium cum cautela requirat expresse. Addat præterea separatim in epistola
nonagenarium & nonum numerum, qui secundum Græca elementa signifi-
cat, valere in Domino. Ita habet editio Quenteliana Colon. An-
no 1530. curata à Jac. Merlino Theologo Parisiensi, cui ad amuf-
sim consentit editio altera Ann. 1538. quæ quoad Concilium
Chalced. adornata est ad exemplar depromptum ex bibliotheca
Monasterii FF. Cruciferorum Aquensis A. Chr. 1468 per Pe-
trum Legatum Romanum in causa Leodiensi. Baronius A. 325.
ex Cresconiana collectione notat, utramque editionem, Colo-
niensem (quam & sequitur Veneta Dominici Nicolini, qui ex
Card. Sirleti ad fidem veterum exemplarium Latinor. & Græc.
bibliothecæ Vaticanæ correcto exemplari concilium Chalce-
doneense edidit) mendosam esse, cum vocem ἀμὴν omittat, cuius
literæ numerum nonagesimum nonum reddunt: itaque ille ita
legit ultima Attici verba. Addat præterea separatim ἀμὴν, Amen,
quod in epistola nonagesimum nonum numerum secundum elementa græca
significat. Valere in Domino. Addit Baronius Cresconianam col-
lectionem hæc insuper habere: Nam numerus noster in epistola non
tenetur Græcus, sed & Latinus exponatur quæ dicitur à unanimiter ab Episco-
po Osio & Victore & Vincentio Presbyteris ad Episcopum urbi Romæ Sylve-
strum, per quorum nomen servantes gremium direximus sancti Apostolica.

)()(2

Quæ

Quæ verba plane absunt à Parisiensi, Colonienſi & Venet. edd.
 Ivo Carnotensis in Decret. de caus. Cleric. part. 6. cap. 433. rursus aliter
 legit verba illa posteriora Attici, & quidem ita: *Addat præterea
 separatim in epistola etiam nonagenarium & nonum numeros, qui secundum
 Græca elementa significant, ἀμν.* Omittit, *Valete in Domino.* Bel-
 larm. R. P. 1, 24. planè expungit verba, *Addat præterea &c.* quia
 desperavit de lectione, quam absurdam vidit. De quo Fr. Bern-
 ardin. Ferrarius de epp. antiq. lib. 1. cap. 5. *Vel expungendum est, Valete
 in Domino, vel si verba, valete in Domino, retinenda contendamus, ad-
 denda est nihilominus vox ἀμν & verbis, Valete in Domino præponenda.*
 Tertiam lectionem subministrat Demochares, de quo infra,
 cum ait: *legendum: si significatur v. 9. ex vet. lib. ex Canonibus excer-
 ptorum, quem habeo. Nam hæc duo elementa 99 significant.* Porro con-
 tinua superioribus addit Ivo ista verba. *Tres igitur prædictæ lite-
 ræ græcæ ω, υ, α, & prima litera ex nomine Petri, id est, π. quingentesimum,
 quinquagesimum & unum faciunt numeros. Penim prima, quæ est in no-
 mine summi Patris, 80 numerat. Υ vero, quæ est prima in nomine Filij, 400.
 numerat. α. vero quæ est prima in nomine Spiritus sancti, unum indicat. Si
 addas π. quæ est in nomine Petri prima, id est, 80. reperies 561. ἀμν. verò,
 quod est in prædicta epistola sine scriptum, 99. indicat. α. enim unum. μ. qua-
 draginta. η. octo, υ. quinquaginta numerum, qui 99. efficiunt, numeros. Si
 verò totam summam simul iungas 660. epistola numeros tenet. Sic Ivo.*
*Ad hanc legem composita legitur apud Ivonem cap. 434. episto-
 la Rathbodi Trevirensis Episcopi ad Rothbertum Metensem;
 cuius initium est: In nomine π, Patris, υ, Filij, & α, Spiritus sancti; Rath-
 bodus &c. Finis est. M cccc xxxix. ω. υ. α. π. ρ. σ. τ. υ. θ. ἀμν. Subdato
 Treviris idibus Octobris, an. Dominica incarnationis D cccc vi Indictio-
 ne viii. cap. 435. Habetur epistola similis Dadonis Viridunensis
 Ecclesiæ famuli ad Rathbodum S. Trevirensis Eccles. archiep.
 Cuius initium græcis literis caret. Finis est. Ego in nomine π. Pa-
 tris, & υ. Filij & α. Spiritus. & in unitate S. Ecclesiæ, in qua Petro datum
 est ius ligandi & solvendi, absolvo Dado humilis Episcopus presbyterum A-
 drinum de civitate Viridunensi, & licentiam do vobis, Rathbode venerabilis
 Archiepis ope, in thronizandi eum in quacunque Ecclesia vultis vestra paræ-
 cia. Dilectam paternitatem vestram virtutum floribus insignitam omni-
 tens Deus conservare dignetur. D. CC. LXXVIII. π, υ, α. π, δ, α, ρ, θ, θ. ἀμν.*
*Data Viriduni V. Id. Maij, anno Dominica incarnationis D. cccc. vi. Indi-
 ctione*

Notione VIII. Habetur etiam formata exemplar apud Burchardum Wormatiensem Episc. Decret. lib. 2. c. 227. qui vixit seculo XI. Huius initium in edit. Colon. ann. 1549. hoc est. In nomine Patris & Filij v. & Spiritus S. a. Finis hic. Hanc ergo Epistolam græcis literis hinc inde munire decrevimus, & annulo Ecclesiæ nostræ firmare censuimus. Fraternitatem vestram Christus nobis incolumen conservet, τ. υ. α. τ. β. ε. ζ. ε. α. κ. ρ. θ. Data Wormatia Id. Martij A. Dom. Incarn. 1012. indict. X. Apud Gratianum initium sic habet. In nomine Patris & Filij v. & Spiritus f. a. τ. Sic legit emendata Gregorii XIII. edit. Lugdun. & Veneta. In edit. decreti singulari Ant. Democharis Antverpiensis omittitur τ. posterius. Vetus editio Argentinenfis ann. 1490. post Spiritus Sanctus ponit Amen. α. sed in ea finis epistolæ planè corruptus est. In Antverp. literæ græcæ omissæ sunt. Fraternitatem vestram Christus nobis incolumen conservet. α. Data Wormatia Idibus Martij A. Dom. Incarn. M. II. mense 12. indict. 10. Demochares ad marginem habet. pro α. μ. ν. legitur in MSCto & Burchardo τ. υ. α. τ. β. ε. ζ. ε. α. κ. ρ. θ. Editio Veneta & Lugdun. habent. τ. υ. α. τ. β. ε. ζ. ε. α. μ. ν. Vidit Ferrarius, non respondere præscripto; unde sic emendandum statuit: τ, υ, α, τ, α, μ, μ, ι, α, μ, ν. Addit Ferrarius aliud formatæ exemplum à Ragenberto Vercellenfi Episcopo Andr. Mediolanensi Archiep. exaratæ, quod ita etiam characterisatum est. Habet autem Gratianus aliud insuper exemplar, de quo rubrica sive inscriptio sic habet. Incipit epistola formata à CCC. LXXIX. Episcopis & Abbatibus Constantinopolitanae urbis Episcopo edita. Ita legit vetus Argentinenfis, & Anton. Demochares. Lugdun. & Venet. legit: Incipit epistola formata à 318. episcopis & Attico Constantinopolitanae urbis Episcopo edita. Utrumq; falsum. Quid enim est, à 318. episcopis & abbatibus edita? Quid est à 318. episcopis & Attico edita? si ediderunt 318. Patres, quomodo Atticus? Si Atticus, cur non respondet illis legibus, quas ex Nicænorum Patrum inventionem Atticum recensuisse, traditur? Et quam abhorret vel à Nicænorum Patrum, vel ab Attici temporibus? Notat Ferrarius haut immeritò, eam tot ac tantis adfèctam esse vulneribus, ut temerarium sit omninò medicas ei velle adferre manus. Plenius dixisset, omninò fictitiâ esse. Barthol. Brixienfis glossator ait: Dist. 73. in scholis non legitur, quod quæ in ea continentur, in desuetudinem abierunt. scilicet de formatis, qualiter & quibus literis concipiendæ sunt.

)()()(3

ut quid

ut quid ergo membranas occupant Sic vetus, Argent. paulo
 ter Greg. XIII. Et in universum, quod de Concilio Nicæno aut
 Attico Constantinop. proditur, commentum est. De formatarum
 epistolarum usu antiquo, nullum dubium est. an modo
 superius dicto iussu Concilii Nicæni & relatu Attici Constanti-
 nopolitani ita fuerint adornandæ, incertissimum est. Conci-
 lio Chalced. à nescio quo adiecta, Attici Constant. non sunt. Lo-
 quuntur apud eos, qui Græcæ linguæ vim usumque non ita ex-
 actè callent. Quomodo quæso Constantinopolitanis aut Chal-
 cedonensibus ista scribere potuit Atticus? Quibus loquitur,
 cum ait; *quæ mos Latinus formatas vocat?* Si Latinis, cur ista
 commonefacit? si Græcis, cur de numeris per literas græcas ex-
 primi solitis meminit? Præterea si Franc. Balduino *ad l. 2. Opt.*
Milev. Gerhard. Rudolph. *de lit. can. c. 3.* & Baronio *ad A. Christi 142.*
 fides, fallitur fictitius Atticus, cum Canonicas & Formatas idem
 putat, quibus succenset Ferrar. *l. 1. c. 3.* Accedit, quod apud Ivo-
 nem & Gratianum verba illa recitantur non tanquam Attici
 Constantinopolitani, sed tanquam compilatoris decretorum.
 Præterea quomodo Atticus Constantinop. Episc. in Chalcedo-
 nensi synodo illam formatarum delineationem edere potuit,
 cum synodus A. Chr. 451. fuerit, Atticus mortuus sit A. Chr. 425.
 & in Chalcedonensi synodo canon editus 27. in quo repetitur
 decretum Constantinopolitani I. Concilii, quo Constantino-
 politano Episcopo æqualia cum Romano tribuuntur privile-
 gia. Sanè ergo Atticus literam π . epistolæ formatæ non ideo
 inferere iubere potuit, ut Petri primatus in iurisdictione Eccle-
 siastica & post eum R. Pontificis asseratur. Denique nec ideo
 B. Attico tribui potest illa de Concilio Nicæno traditio, quia
 nullius usus est. Baronius ad ann. 325. n. 166. hoc obiicit, quia
 quilibet etià impostor eiusmodi literas fingere potuisset, & sin-
 ceritatem suam taliter mentiri. Respondet, secretum inter E-
 piscopos fuisse retentum. Cur ergo B. Atticus suo tempore,
 uno tantum post Concilium seculo, prodidit? Mirum ergo,
 cur Bellarmin. l. c. prærogativam aliquam Petro ex hoc frag-
 mento conciliare ausus sit.

Ad pag.

Ad pag. 85. lin. 9. post, n. 2.

Ad can. 11. vide Innocentii I. Pontificis Roman. epist. 2. cap. 2. & epist. 24. cap. 4.

Ad pag. 96. lin. penult post, Alf. Pisanus.

In Confessionis IV. Civitatum Augusta Carolo V. oblatæ Apologia artic. 18. pag. 174. ita Diatypolis, ut Nicænæ Synodi, redditur. Also auch auff dem Göttlichen Tisch laßt uns nicht niderträchtig auff's fürgelegt Brod und Trinctgeschirz acht haben / sondern mit erhöchtem Gemüth durch den Glauben erkennen / daß auff dem Tisch lge das Lamb Gottes / daß der Welt Sünd: hinimmet / das von den Priestern vrmessen / da gemehigt / das ist / ohn messigen und abnehmen / wie der Ahen Opffer geopffert wurden / geopffert ist.

Ad pag. 99. §. 5. lin. 27.

Ita leg. Vocare altare, idque propter propriè sic dictum sacrificium.

Ad pag. 104. lin. 16,

Ita lege. At Johannes Bapt. Casalius Rom. de sacris veterum Christianorum ritibus cap. 38. pag. 212. probaturus, in lege &c.

Ad pag. 112. lin. 4.

Leg. Quantum abfuerit.

S Y L L A

SYLLABVS

Rerum in exercitatione ad diatyposin Concilii Nicani contentarum.

SECTIONE I.

Concilii Nicæni elogia & circumstantiæ enumerantur.

θ. 1.

- Q**uanta fuerit Concilii Nicani celebritas ex Athanasio docetur p. 1. 2.
Idem docetur ex Hilario. p. 3.
θ. 2. Idem deducitur ex Eusebio. p. 3.
Disquiritur, an Eusebius Cesarensis sit autor librorum de vita Constantini p. 3.
Acoluthi ne Concilio interfuerint, explicatur p. 4.
De his Urbani I. Arcudii, Cellotii testimonium proponitur p. 5.
Apparatus ex parte Imperatoris ante Concilium enarratur p. 5.
θ. 3. Tempus Concilii investigatur. p. 6.
θ. 4. De Assessordibus Concilii agitur. p. 7.
Quis Episcopus Romæ tempore Concilii fuerit, investigatur. Iulius ne? p. ead.
θ. 5. An partim Iulius, partim Sylvester? p. 9.
θ. 6. Quanta autoritatis subscriptiones, quæ in Actis Syn. Nic. reperiuntur? p. ead.
θ. 7. An ex Britannia aliqui Concilio Nicæno interfuerint? p. 10.
θ. 8. Subscriptiones Concilii Nic. ex MSC. Arabico quales? p. 11. & seq.
θ. 9. An soli Episcopi ad suffragium decisivum in Conc. Nic. admissi? p. 16.
Qui sint Chorepiscopi, quorum inter assessores synodi sit mentio? p. 17.
θ. 10. Lis inter Blondellum Gallum & Hammondum Anglum de Chorepiscopis. p. 18.
θ. 11. Hammondi fundamentum consideratur. p. 20.
θ. 12. Qui Chorepiscopi interfuerint ex diversis provinciis? p. ead.
θ. 13. Quo sensu Concil. enumeret plures in uno loco Episcopos? p. ead.
Philippis plures fuisse Episcopos ex salutatione Paulina colligitur. pag. 21.

θ. 14.

S Y L L A B U S.

- θ. 14. An plures Episcopi ratione coetuum determinatorum? p. 22.
 θ. 15. An Paulus plures Episcopos non in Philippis ut civitate, sed ut provincia salutet? p. 24.
 Quid de hypothesi Commentario Theophyl. in ep. Philipp. praefixa statuendum. p. 25.
 Quo sensu Act. 16, 12. Philippi dicantur ἀγῶνι πᾶσις? p. ead.
 An Philippi idē Metropolis? p. 26.
 θ. 16. Quomodo Episcoporum meminerit Euseb. in histor. Concilii? p. 27.
 θ. 17. Quantus Episcoporum Nican. numerus iuxta Arabes? p. 28.
 Quantus eorundem iuxta Latinos & Gracos? p. 31.
 θ. 18. Quid de illis sentiendum, qui 232. Episcopos, 86. Diaconos & Monachos censent? p. 33.
 θ. 19. Quot consentientes & orthodoxi ibi fuerint? p. ead.
 θ. 20. An Arius synodo interfuerit, aut omnino eius tempore vixerit? p. 37.
 θ. 21. Qui viri illustres adfuerint, & quo respectu Osius Cordubensis? p. 37.
 Cuius autoritatis Chronicum Dextri? p. 38.
 θ. 22. Quomodo probet Baronius, Osum Legatum R. P. in synodo fuisse? p. 38-39.
 θ. 23. Alexandrinus & reliqui viri eminentes recensentur. p. 49.
 θ. 24. An Alexander Constantinop. ut Episcopus interfuerit? p. 41.
 θ. 25. An Episcopi Niceni indocti? p. 42.
 θ. 26. An & Gentiles Philosophi admissi? p. 43.
 θ. 27. Locus Concilii templumne fuerit, an aula Basilica pars, disquiritur. p. 43.
 θ. 28. Convocator Concilii Niceni ex autoritate & potestate an Constantinus? p. 44.
 Baronii & Sanderi sententia proponitur, qua negativa. p. 45.
 θ. 29. Eusebii sententia affirmativa confirmatur p. 46.
 θ. 30. An Constantinus paulo ante Concil. Nicanum à Sylvestro fuerit baptisatus, disquiritur. p. 47.
 An Eusebius post Concilium Nicanum Arianismum secutus sit, opinionones recitantur. p. 48.
 θ. 31. An per Baptismum Constantinus in Arianismum prolapsus? p. ead.
 θ. 32. Quid de Constantini M. relatione inter sanctos habendum? p. 49.
 An non baptisatus Constantinus M. extra ordinem mysterii fuisse potuerit? p. ead.
 An om-

)()()()(

SYLLABVS.

- An omnis Catechumenus Energumenus? p. 50.
- Q. 33. Quid Hieronymus de Constantini M. Baptismo? p. ead.
- Q. 34. Quid Ambrosius de eodem habeat? p. 51.
- Q. 35. Quid Ariminense Concilium de Constantini M. Baptismo? p. ead.
- An Zosimus & Gentiles apud sozomenum dubium faciant Constantini M. in agone Baptismum? p. 52.
- Cuius auctoritatis sub Sylvestro celebratum Concilium Romanum? p. ead.
- Quid habendum de Gregorii Turonici relatione in causa baptismi Constantini M. p. ead.
- Q. 36. Num. Sacerdotum consilio Constantinus convocavit consilium? p. 53.
- Quid de Canone habendum, quod absque Episcopi R. sententia nihil Ecclesiis sentiendum? p. ead.
- Q. 37. Quid Pontificale Damasi de Concilio Nicano? p. ead.
- Quid de Epitologo Concilii Romani habendum? p. ead.
- Quid dicendum de synodo Constantinopolitana III. in historia de Nicana? p. 54.
- Qui Cedrenus dicat, Vitum & Vincentium Legatos loco Sylvestri synodo praeiussisse? p. ead.
- Quid Marianus Scotus, Martinus Polonus, Regino Prumiensis, Platina, Photius, de Synodi Nicana convocatione? p. ead.
- Q. 38. An Constantinus M. fuerit Praeses Politicus Concilii Nicani? p. 55.
- Q. 39. An Constantinus sibi ipsi ademerit praesidentiam in Concilio Nicano? pag. 57.
- An ep. 32. Ambrosii praesidentia Constantini M. in Concilio Nicano deroger? p. 58.
- Q. 40. Quid de praesidentia Constantini M. in Conc. Nic. autores? p. ead.
- An Athanasius ei aduersetur? p. 59.
- Q. 41. Modus sessionis in Conc. Nic. explicatur. p. ead.
- Q. 43. S. scriptura in Concilio Nicano etiam in medio locata. p. 60.
- Quid Frid. Nauisea Episcopus de Conciliorum auctoritate? p. 61.
- Q. 44. Quid de s. scriptura in Concilio Nicano communiter statutum? p. ead.
- Q. 45. Auctoritas Concilii Nicani in Ecclesia maxima. p. 62.
- Quomodo capienda locutio, à Spiritu Sancto esse definita in Conc. Nicano? p. 63.
- Q. 46.

SYLLABVS.

8. 46. Qui Gregorius M. quatuor Concilia recipit, sicut 4. Evangelia? p. 64.
 8. 47. Quid Remonstrantes de synodo Nicana & aliis iudicent? p. 65.
 8. 48. An Chrysanthus & Mufonius post mortem synodo Nicano subscri-
 pserint? p. 67.
 9. 49. Quis confirmator Concilii Nicani? p. ead.
 Verba Felici & Romanae synodi de eo negotio explicantur. p. 68.

SECTIO II.

- §. 1. Causa Ariana rerum in synodo tractatarum primaria. p. 69.
 Quanti eam aestimaverit Constantinus M. a politicis seductus? ib.
 §. 2. Remonstrantes exemplo Constantini M. de aeterna Deitate Christi
 questionem inter non necessarias numerant. p. 71.
 An tribus a Christo seculis fides de aeterna Christi generatione non
 necessaria credita? p. ead.
 An Iustinus Martyr communionem coluerit cum negantibus Deita-
 tem Christi? p. 72.
 §. 3. Quomodo Alexandro Alexandrino obiecta subtilior circa S. Trinitatem
 philosophia? p. 73.
 §. 4. Quid supersit ex actis in causa Arij? Oratio Constantini, & Sym-
 bolum. p. 74.
 §. 5. Quid importet, quod symbolum sine dis & Consule scriptum? p. ead.
 §. 6. Quae exemplarium variatio circa Concilij Nicani symbolum? p. 76.
 §. 7. Reliquorum actorum Synodi aliqua recensentur. p. 79.
 §. 8. Rescripta Constantini post Synodum. p. ead.
 §. 9. Causa Miletij in Synodo agitata. p. ead.
 §. 10. Causa Novatiana ibidem tractata. p. 80.
 §. 11. Causa Macedonianae pariter ventilata. p. ead.
 §. 12. De causa controversi temporis celebrandi paschatis etiam actum. p. ead.
 §. 13. Canones aliquot constituti. p. 81.
 An certus eorum constet numerus? p. ead.
 An Concilij Nicani aliquis Canon de libris Canonicis fuerit positus? p. ead.
 §. 14. p. 140.

SYLLABUS.

- §. 14. An de bigamis non ordinandis in Conc. Nicano Canon statutus? p. 82.
- §. 15. An de appellatione reliquorum orbis Episcoporum ad sedem Romanam aliquid decretum? p. ead.
- §. 16. An canon de rebus in minori synodo actis in maiori examinandis factus? p. 83.
- §. 17. An de constituenda formata canon factus? vide addenda ad hanc p. ead.
- Quid de subnotatione formatarum α ν α π habendum? p. ead.
- §. 18. An canon factus de hymno gloria Patri & Filio &c. restituendo? p. 84.
- §. 19. An de verbis, sicut erat in principio & nunc & semper &c.? p. ead.
- §. 20. Qui de XX. canonibus Synodi Nicana scripserint? p. 88.
- §. 21. Quid de actis synodi apud Gelasium Cyzicenum extantibus Canfores Romani? ibid.
- Quid Cocus Riverius, Possevinus, Petavius? p. 87.
- §. 22. Argumenta contra acta Gelasiana expendantur. ibid.
- Quid mulier $\sigma\upsilon\upsilon\epsilon\lambda\omicron\upsilon\alpha\tau$ &? p. 88.
- §. 23. Qui pro Gelasianis actis e Pontificiis? ibid.
- Qui pro illis e Calvinianis? p. 89.
- §. 24. Quid de reliquis actis Gelasianis? p. 90.
- Patres non semper etiam tempore Conc. Nicani scripturam accommodare modeste usurpasse. ibid.

SECTIO III.

*Diatyposin Concilii de S. Cæna eiusque
ἐκθεσιν exhibet.*

- §. 1. Duo decretorum genera $\kappa\alpha\tau\omicron\upsilon\tau\epsilon\varsigma$ & $\delta\iota\alpha\tau\upsilon\pi\acute{\omega}\sigma\epsilon\iota\varsigma$ Conc. Nicæn. promulgavit. p. 64.
- Quot fuerint $\delta\iota\alpha\tau\upsilon\pi\acute{\omega}\sigma\epsilon\iota\varsigma$? ibid.
- Epistola Athanasii ad Marcum cuius autoritatis? ibid.
- §. 2. Quid sit $\delta\iota\alpha\tau\upsilon\pi\acute{\omega}\sigma\epsilon\iota\varsigma$? p. 95.
- §. 3. Textus diatyposeos quinta exponitur. p. 96.
- De mensis sacris, & profanis qui egerint? p. 99.
- Quid

SYLLABVS.

- Quid iudicet τετραμετρα? ibid.
 Mensa sacra non necessario cum altari coniuncta. ibid.
 Mensa Dominica apud Veteres celebris. ibid.
 Varia epitheta mensae sacrae. 98.
 §. 4. Quo sensu sacra mensa altare vocata? ibid.
 Altare in s. literis nunquam sacra mensa. p. 99
 §. 5. Altare non vocatur s. mensa propter propriè dictum sacrificium. ib.
 Canones, qui vocantur Apostolici, cuius autoritatis? ibid.
 Nec illi ob sacrificium s. mensam vocant altare, p. 100.
 §. 6. Irenaeus non vocat Apostolos sacerdotes sensu proprio. ibid.
 Feruidentij notatio refellitur. ib.
 §. 7. Tertullianus de veneratione aere Dei num loquatur? p. 101.
 Quo sensu aere faciat mentionem? p. 102.
 Quid per stationes intelligat? ib.
 Num statio à ieiunio distinguatur? ib.
 §. 8. Quomodo Cyprianus altare Domini nominet? ib.
 Quid per sacrificium intelligat? p. 103.
 §. 9. Quid Eusebius de altari Ecclesia? ib.
 Casus falsi de Eusebio narrata deteguntur. p. 104.
 §. 10. Gregorius Nazianzenus quo sensu meminerit *δυστάσις*? p. 105.
δυστάσις hoc olim etiam locus, ubi s. mensa reposita. p. 106.
δυστάσις hoc etiam altare thymiamae. ib.
δυστάσις hoc etiam atrium, in quo altare holocausti. ibid.
 Qualis in templis Graecorum distinctio sit, ex Leone Alatio recensetur. ibid.
 An Gorgonia dum Eucharistia sacramenta asservant? p. 107.
 §. 11. Quid ac Gorgonia recursu in morbo ad templum & s. mensam ib.
 sentiendum? ib.
 §. 12. Gorgonia parum ante obitum baptisata & tamen mysteriis di- p. 108.
 vinitu interfuit. p. 108.
 Moribundi aut in periculo morbo positi olim baptismum petere soli- p. 111.
 ti. p. 111.
 §. 13. Optatus Milevitanus de altaribus sui temporis, p. 112.
 §. 14. Altaria fuisse in Africa lignea. p. 113.
 Pulcheria Augusta auro & gemmis ornatam s. mensam donavit p. 114.
 Ecclesiae. p. 114.
 Nysseni

)()()()(3

SYLLABVS.

- Nysseni Ecclesia altare lapideum. ib.
- §. 15. Altare ligneum, in quo S. Petrus sacra fecerit, fabulosum. ib.
Totum Roma in Lateranensi Ecclesia & particulatim etiam alibi. p. 115.
- §. 16. Quæ reliqua de altari ex Optato observata. p. 116.
- §. 17. Collatio inter Baptismum & Eucharistiam. ibid.
An Eusebius sacramentum confirmationis tradat. p. 117.
Eucharistia olim confirmatio vocata. p. 118.
- §. 18. ~~ut~~ *ut* ~~transubstantiationem~~ *transubstantiationem* non infert *transubstantiationem* p. 119.
~~etiam de aqua baptismi à P. P. dicitur.~~ *etiam de aqua baptismi à P. P. dicitur.* ibid.
Patres transubstantiationi sensu Pontificio aduersi. ibid.
- §. 19. Efficacia baptismi & Eucharistia. ibid.
- §. 20. Quæ ~~æque~~ *æque* ~~para~~ *para* in s. mensa. p. 121.
- §. 21. Sumta primum ex collationibus fidelium. p. ibid.
Promta deinde ex oblationibus ad s. mensam. p. 122.
Arca primitiva Ecclesia seu ararium. ib.
- §. 22. Gabriel Albaspineus Ep. Aurelianensis negat elementa Euchar. sum-
ta ex oblationibus. ibid.
Rationes negationis proponuntur. p. 123.
- §. 23. Cyprianus de oblationum usu, quibus cesserint, explicatur. p. 124.
Annon etiam azymi panes inter oblationes fidelium fuerint? ibid.
Annon & minores & dispensationi accommodati? p. 125.
- §. 24. Quod fuerit fermentum Veterum hinc inde ad Ecclesias missita-
tum sub nomine eulogiæ. ibid.
Card. Baronij opinio recensetur. ibid.
Quis finis fermenti per Ecclesias missi? p. 126.
An in Orientalibus etiam Ecclesiis missio fermenti usitata? ibid.
Ab hæreticis eulogiæ fermentata non acceptata. ib.
- §. 25. Innocentij I. ad Decentium responsio de fermento expenditur p. 127.
- §. 26. Pij I. epistola non loquitur de fermento missio. p. 128.
- §. 27. Canon 14. Concil. Laodic. à Balsamone non de fermento exponi-
tur, contra Baronium. p. 129.
Nec Canon 32. ib.
- §. 28. Nec Canon 42. ib.
- Quid

S Y L L A B V S.

- Quid communio prae-sanctificatorum apud Gracos aliquibus temporibus usitata? *ib.*
 Cuius autoritatis Sacramentarium in operibus Gregorij M. *pag. 130.*
 Micrologus non asseverat communionem sub una. *ibid.*
 §. 29. Gregorius Nazianzenus non meminit fermenti à se missi. *ib.*
 §. 30. De fermento in agrum Rowianum misso pugna inter Baronium & Albaspinum. *pag. 131.*
 §. 31. Concilium Arelatense II. non statuit per oblationes poenitentes defunctos in communionem recipi. *ibid.*
 Canon Concilij Nicaeni ea de re explicatur. *p. 132.*
 §. 32. Eliberini, Illerdensis, Carthaginiensis IV. Concil. Canones de ea re illustrantur. *p. 133.*
 Quid sit missa Catechumenorum? *ibid.*
 §. 33. Azymus an fermentatus panis sacramento Coenae accommodatior? *p. 134.*
 Zvingeri in theatro sapientia Calvin. contra meam consider. Anticog. responsum expeditur. *ib.*
 An ex veritate panis veritatem corporis Christi Tertullianus asseruerit? *p. 136.*
 Panis azymus Iudaizantibus ceremoniis non adscribendus. *p. 138.*
 Bullingeri de pane azymo aut fermentato iudicium. *ibid.*
 Panis Americanus. *p. 139.*
 Witackeri & Chamieri pro usitato & communi pane rationes expenduntur. *p. 140.*
 §. 34. Alexandrum I. panem azymum in Ecclesiam invexisse, incertum est. *p. 144.*
 Testes pro hoc facto à Zvingero nominati examinantur. *p. 145.*
 §. 35. Gracos facto Alexandri I. reclamasse falsum est. *p. 148.*
 §. 36. Graci non semper fermentato pane in sacris usi fuerunt. *ibid.*
 Quod serò coeperit de azymo & fermentato inter Latinos & Gracos pugna. *p. 149.*
 Iosephi Methonensis de ea pugna iudicium. *p. 150.*
 Rutheni, Trapezuntini, Mytilenensis Episcopi. de ea sententia. *p. 151.*
 §. 37.

S Y L L A B V S.

- §. 37. Quæ forma apud antiquos panis Eucharistici? *ib.*
 §. 38. Orbiculi nostri Calvinianis vocantur, spuma, nebula, chartaceæ
 crustula, papiraceæ folia &c. *p. 152.*
 An tempore Bernoldi Constantiensis à Nicolao, Alexandro vel
 Gregorio Papæ introducti? *ib.*
 An Bernoldus istos panes orbiculares singulis distribuendos ac-
 cuset? *p. 145.*
 §. 39. Quid corona in sacr. Eucharistia? *p. 155.*
 §. 40. Insignis Duranti de Coronis à Chrysostomo assertis hallucinatio
 detegitur. *p. 158.*
 Anastasius Bibliothecarius etiam coronæ facit mentionem. *ibid.*
 §. 41. Zyvingerus contradictionem mihi in historia Bernoldi impingens
 repellitur. *p. 159.*
 §. 42. Epiphani loci de pane, cuius forma $\sigma\sigma\sigma\gamma\gamma\upsilon\lambda\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$, expenditur.
p. 160.
 Modus loquendi reverentissimus de s. Cœnæ mysteriis apud Pa-
 tres enarratur ex Casaubono. *p. 162.*
 Massonij & Verini ex Epiphania contra orbicas placentas ratio-
 nes expenduntur. *p. 167.*
 $\sigma\sigma\sigma\gamma\gamma\upsilon\lambda\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$ non semper sphericum & teres. *p. 168.*
 Vnus numero panis non imperatur ab Apostolo 1. Cor. 10. *p. 169.*
 Quid $\alpha\pi\tau\omicron\nu\ \alpha\epsilon\sigma\phi\epsilon\gamma\epsilon\iota\nu$ in Conc. Laodiceno? *ibid.*
 Mulieres Collyridianæ non eius formæ pane usæ, quæ fideles *p. 170.*
 Quomodo Epiphanius panem Eucharisticum non tantum $\sigma\sigma\sigma\gamma\gamma\upsilon\lambda\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$
 $\lambda\omicron\epsilon\iota\delta\eta\varsigma$, sed & $\alpha\iota\upsilon\alpha\iota\delta\eta\tau\omicron\nu$ vocet. *ib.*
 §. 43. Panis in usu s. cœnæ non necessariò tractatur fractione *p. 172.*
 Non continuam fuisse sacræ cœnæ institutionem, Salmasius do-
 cet. *p. 176.*
 An cum Christus dixit, corpus suum pro nobis frangi, ad panis fra-
 gium respexerit? *p. 176.*
 An si ad id respexisset, hoc propterea ut actus necessarius retinen-
 dum? *ibid.*
 Κλάσις à S. Paulo pro distributione disertè ponitur 1. Cor. 11, 24.
pag. 177
 Fractionem seu divisionem ante actum cœnæ factam, si signifi-
 catione opus sit, tantundem valere, ac fractionem in actu ex-
 hibitam. *ibid.*
 Si fra-

SYLLABVS.

- Si fractio necessarius ritus s. cœna in prima parte, etiam effusio
erit necessaria in altera? p. 178.
- Si fractio est actio σπριτωτικὴ, cur non & quæ antecedunt, &
quæ sequuntur? ibid.
- Vnitatis mystica representatio non fundatur in fractione panis?
ibid.
- Vnum numero panem in sacramento necessarium esse post alios
Verinus statuit. p. 179.
- Fractio panis adumbrativa & specularis inconueniens Novo T.
ibid.
- An in altera parte cœna actus fractioni respondens necessarius?
p. 178.
- Zyvingerus alius Calvinianis contradicit. ibid.
- Qualiter unus panis in Sacramento Cœna requiratur. ibid.
- Salmasius unum numero panem requirit. p. 179.
- Fractio panis an sit speculum passionis Christi? ibid.
- An per speculum & anigma videre 1. Cor. 13. ad typum Novi
Testi sit referendum? p. 180.
- Quomodo Apologia Aug. Conf. sacramenta dicat picturam? ibid.
- Quomodo panis & vinum à Patribus dicta antitypa? ib.
- Quadam composita eiusdem significationis cum simplicibus. ib.
- Quid Steph. Gobarus post Nazianz. de differentia inter typum
& Antitypum? p. 182.
- Quid Hebr. 9. 13. ἀντίτυπον? ibid.
- Quid 1. Petr. 3. 21. ἀντίτυπον? ibid.
- Quid εἰκὼν in N. T. p. 185.
- Locus ad Hebr. 10. 1. explicatur. p. 186.
- Locus Ioh. 2. 19. impertinenter cum fractione metaphorica colla-
tus. ibid.
- Apologia Quatuor Civitat. expenditur. ib.
- Theoria proprie non est actus s. cœna. p. 187.
- Panisfragium obscurius ceremoniæ V. Testamenti. ibid.
- Basilienfis Eccles. ante panisfragium introductum, iuxta Zyvm-
gerum, non potuit dicere, panis quem frangimus. p. 188.
- Quid Oecolampadius & Myconius pro panisfragio laborarint?
p. 188.
- Sulcerus

)()()()()(

32
10

S Y L L A B U S.

	<i>Sulcerus & Coccius Doctores Basil. Ecclesia orthodoxi.</i>	p. 189.
	<i>Myccinius Luthero ὁμολῶντος.</i>	ibid.
	<i>Theodoro Zyvingero avo Berengarius hereticus</i>	p. 90.
	<i>Panis ex sententia Synodi Nic. cum poculo indiviso nexu cohaerens.</i>	p. 191.
	<i>Panis & potus non specietenus, sed realiter in coena s.</i>	ibid.
	<i>Panis & vinum in Eucharistia non duo sacramenta.</i>	ibid.
	<i>Pontificiorum de eo disputationes.</i>	p. 192.
§. 48.	<i>Salmasii prolixapro duobus Sacramentis Eucharistia disputatio.</i>	ibid.
	<i>An calix dignior pars Eucharistiae?</i>	p. 193.
	<i>Salmasii affirmativa proponitur.</i>	194.
	<i>An Luc. 27, vers. 21. assutus?</i>	ibid.
	<i>Natalis calicis quid apud Eligium & Paschasium.</i>	p. 195.
§. 49.	<i>Varia materia olim poculorum Eucharisticorum.</i>	p. 196.
	<i>An usus ligneorum & vitreorum argumentum non credita substantialis praesentiae sanguinis?</i>	ibid.
§. 50.	<i>Quae exaltatio intellectus requiratur in hoc sacramento?</i>	p. 197.
§. 51.	<i>Quid sit κείνου πρὸς ἄμυνον θεῷ ἐπὶ τῆς τετραπέζης?</i>	p. 198.
§. 53.	<i>Quid ἀθύρτως θύειν?</i>	p. 198.
§. 54.	<i>Quo sensu ἱερείς ministri N. T.</i>	p. 199.
§. 55.	<i>Quae λήψις corporis & sanguinis in hoc sacr.</i>	p. 200.

